

Düşüyorum

— redfer · 03 Şubat 2019

çok kişisel bir duygu içindeyim
insan kendini yok olmuş gibi hissediyor
kendimle nasıl yüzleşeceğimi bilemediğim için
sıkılıyorum şu sıralar

için için bir bostan korkuluğuna dönüşen
menşei olmayan bir kaygı var sağda solda

mütemadiyen yaptığım hataları da hesaba katarsak
yalan bile olsa hayata şerh düştüğüm

umut deryasında
soluduğum her hava ters yüz

işte, kan lekeleri gibi kızıl böğürtlenler masanın üzerinde
kızıl lambanın gölgesi duvarda izler yaratıyor
mor renkli kuleler yıkılıyor bir bir
kendi masalımdayım
en çok üşüyen yerim ıslak ayaklarım
yavaş yavaş uyuşuyor kanım
sonra ruhumun gitme isteği ...

nasıl da kış gibiydi
ne donuşlar hissettim, ne karanlık günler gördüm
nasıl da her yerdeydi,
yaşlı ocak ayının renksizliği
bu yetimin umudundan farksız
suskundu, ve de donuktu.
saatlerin benzi atıyordu üşümek korkusuyla

üzüntüler ,melankoli koyuluğuna karşı bir panzehir
demli çayın koyu kızılığı içimi ısıtıyor
her şey bitiyor işte
öteki günler gibi
duruyor her şey.

sonra annemle şakalaşıyoruz...

alışılmış çileleri
yarı fiyatına şehirde satsam
bir alıcısı çıkar mı...
belki birden gökyüzü açılır,
akşam yıldızı çıkar ,
umutlar parlar gökyüzünde.

içimdeki yazı tam da kışın ortasında keşfetmiş
nihayet anlamışım,
içimde yenilmez bir yaz olduğunu.
meteorlar gibi
göksel bir varlık yüklü
içimdeki sonsuz deniz

nasıl da öldürülmüş
her şeyin bir başka şeyin gölgesi haline geldiği bu girdapta
lafızları tekrarlamaktan bitkin
lafzın taşıdığı manayı yok saymakla meşgul
bir uygarlık çöküşü

*

her yerde sis
bir illetin alametiymiş gibi çepeçevre sarmış gökyüzünü
bacalardan süzülen duman şehrin üzerine çöküyor
orada burada ölgün ölgün yanan sokak lambalarının ışığı
ne kadar isteksiz oysa
matem elbiselerine bürünmüş bitkin vaziyette
bata çıka yüzen vapurlara vuruyor dalgalar gaddarca

hayalperestlik hükmünü yitirmiş
çığ gibi büyüyor
zihnim de hep aynı cümle dolaşıyor

bir tutam uyku dolaşıyor gece karanlığının yırtık libasında
yitip giden mazinin... azıcık ucundan damlıyor iksiri

doruklardan tam da ortasına yerli yersiz bir düşüş
mütemadiyen yosun tutuyor düştüğüm tan vakti

bir şarkı metninden esinlenerek bestelenmiş
son kez
elveda yıldız huzmelerinden devşirilen ateşin her kıvılcımına
elveda varla yok arası iklimlere
elveda zamana miras bıraktığım hatıralara

*

redfer